

„Българска Дневница“ отбелязва всички обществени и културни прояви въ българските провинции на Турция, които сж вѣрно указание за духовния подеиъ на българския народъ следъ Парижкия миръ. Освенъ уводна статия, прегледъ по държави, подлистници, вестникътъ съдържа много дописки отъ българи. Тѣ се занимаватъ предимно съ поведението на гръцкото духовенство. Описватъ грабежи и безчинства на владици и свещеници, тѣхнитѣ стремежи да обезличатъ и денационализиратъ българското племе. И въ тѣхъ се прокарва мисълта, както у всички останали статии, че трѣбва да се положатъ всички усилия, за да се приложи Хати-Хумаюна по отношение духовната властъ на българитѣ.

„Българска Дневница“ е допринесла много за затвърдяване и засилване на българското национално съзнание, за подигане на българското самочувство и духъ. Тя начерта пѣтя, който на първо време трѣбва да се следва, за да се осъществи българския идеалъ: строго придържане о Хати-Хумаюна и искане възъ основа на него църковни и граждански свободи и правдини; тя изнесе българската проблема предъ чуждия свѣтъ, за да запознае европейската дипломация съ нея и да я спечели за българската кауза.

Европейскитѣ и балканскитѣ проблеми не се разглеждатъ поотдѣлно, изолирано, а общо, като частъ отъ единъ и сѣщи общеевропейски въпросъ. И когато се апелира къмъ съвѣстята на Европа да се застъпи за прилагането на Хати-Хумаюна по отношение на българитѣ, не се иска отъ нея милостъ или нѣкакво подаяние, а да улесни разрешението на една своя проблема — източния въпросъ. „Раковски прѣвъ въ нашитѣ вестници прави българския въпросъ европейски.¹⁾

Остриятъ тонъ на „Българска Дневница“ и особно революциониятъ духъ на „Прѣдъ-вѣстникъ Горскаго пѣтника“ накарали турското правителство да иска екстрадицията на Раковски и спирането на „Българска Дневница“. Отъ този вестникъ сж излѣзли само 18 броя; 19-иятъ билъ конфискуванъ въ време на печатането.

Раковски успѣлъ да издействува да не бѣде предаванъ на турскитѣ власти и отишелъ първо въ Галацъ и отъ тамъ въ Одеса, кждето направилъ опитъ да издаде в. „Дунавски Лебедъ“ и „Български Древности“ (филологически и исторически листъ), но не успѣлъ. Руската цензура била строга. По това време у него се явила идеята да образува дружество, което да издава в. „Българска Дневница“ на френски и български въ Белгия, като по-спокойно и близко мѣсто до западно-европейскитѣ канцеларии.²⁾ Но и тази негова идея не можла да се реализира. Той приелъ руско по-

¹⁾ В. Пундевъ: Пер. печатъ преди освобождението, ч. II, стр. 32.

²⁾ Писмо до Ив. Кишелски, Одеса, май 1858 г. арх. № 6913.